

Afstemning

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Kl. 14.35

Den næste sag på dagsordenen var:

15) Første behandling af lovforslag nr. L 86:

Forslag til lov om ændring af adoptionsloven. (Nedlæggelse af Adoptionsrådet).

Af justitsministeren (Lene Espersen).

(Fremsat 6/2 2002).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Inge Dahl-Sørensen (V):

Lovforslaget er et led i regeringens beslutning om at gennemføre en gennemgribende sanering af offentlige råd, nævn, udvalg og centre. Med dette lovforslag foreslås Adoptionsrådet nedlagt.

Man må retfærdigvis sige, at dette råd har haft en meget kort levetid, da det indgik i vedtagelsen af adoptionsloven, som blev vedtaget i juni 1999. Rådet består af en formand og 13 medlemmer. Det er altid trist for de involverede, når man skal dreje nøglen om, men jeg må konstatere, at deltagelsen ved rådets møder har været relativt beskeden, og at der har været tilfælde, hvor rådet slet ikke har været beslutningsdygtigt.

Rådets opgave vil kunne overtages af de øvrige aktører på adoptionsområdet, bl.a. Adoptionsnævnet og Civilretsdirektoratet. Har man brug for råd og hjælp, ved jeg, at også Adoption og Samfund har et team af rådgivere, som har den fordel, at de selv er adoptivforældre eller adopterede, og som selv har personlig erfaring med adoption.

Venstre kan derfor støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Dette råd har, som fru Inge Dahl-Sørensen siger, en meget kort levetid bag sig, og derfor vil jeg

godt spørge om baggrunden for, at man etablerede rådet.

Kan fru Inge Dahl-Sørensen bekræfte, at det var ud fra nogle betragtninger, som bl.a. SF og Venstre havde til fælles og derfor blev enige om at aftale at oprette et sådant råd? Var det ikke sådan, at der i første omgang var en forståelse mellem SF og Venstre, og i anden omgang gik en kreds af andre partier med, og så lavede man en aftale? Og betragter Venstre det som værende et forlig eller ikke et forlig?

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg hørte fru Inge Dahl-Sørensen sige, at hvis man har behov for råd og hjælp, kan man gå til Adoption og Samfund, og at der ikke har været et højt fremmøde i rådet, og at det skulle være begrundelsen for nedlæggelsen.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge fru Inge Dahl-Sørensen, hvorfor det var nødvendigt at oprette rådet, og hvilke ændringer der er sket, siden man nu mener, man godt kan nedlægge det. Jeg håber, vi får et svar her i dag, for jeg synes faktisk, at de mennesker, som står over for at skulle adoptere, og ikke mindst de mange børn, der bliver adopteret her til landet, fortjener det. Hvad er begrundelsen? Hvorfor var det nødvendigt dengang, og hvad er der sket siden da, som gør, at det i dag ikke er nødvendigt at have det råd?

(Kort bemærkning).

Inge Dahl-Sørensen (V):

Jeg kan meget vel huske fru Anne Baastrups og min drøftelse om, hvordan vi skulle få denne sag igennem. Jeg kan godt huske, at fru Anne Baastrup ønskede Adoptionsrådet, og jeg syntes også på det tidspunkt, at det sådan set var en god idé; det vil jeg slet ikke nægte, for det er da udmærket at have et sted, hvor man kan forske, og det var jo det, det drejede sig om. Det ved jeg godt.

Men nu er det jo ikke mig alene, der står for at opretholde eller nedlægge råd og nævn, og ud fra de møder, rådet har holdt, og det, rådet har udrettet, har man altså fundet, at det kunne spares væk.

Jeg er sikker på, at hvis man ønsker forskning, kan den stadig udføres inden for de rammer, der findes i dag. Vi har trods alt stadig Civilretsdirektoratet, Adoptionsnævnet og Adoption og Samfund, som alle har fingeren på pulsen, så jeg kan ikke forestille mig, at der vil gå

nogen viden til spille, hvis man virkelig ønsker at skaffe sig den.

I øvrigt vil jeg sige, at jeg betragter ikke dette her som et forligsbud. Der har aldrig været tale om noget som helst forlig, og hvis der er tale om et forlig, kan vi stort set ikke ændre noget som helst her i Folketinget.

Kl. 14.40

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Der er naturligvis ikke tale om et forlig, hvis to partier bare stemmer ens ved en afstemning, og der er heller ikke tale om et forlig, hvis et parti f.eks. stemmer for et forslag, som regeringen fremsætter.

Men det, som vi i hvert fald opfattede – specielt fru Anne Baastrup, som ikke kan være til stede på indeværende tidspunkt – var, at der var tale om et forlig, fordi der forelå noget skriftligt i forbindelse med bl.a. betænkningen. På det tidspunkt blev det betragtet som et forlig fra SF's side, men jeg kan forstå, at det blev det ikke fra Venstres side.

Der er slet ikke tale om, at vi går rundt og siger, at alting er forlig, for som jeg sagde før, er det ikke sådan, at bare man stemmer ens, er der tale om forlig. Men vi troede, der var et forlig på dette område, og derfor havde vi forventet, at regeringen havde indkaldt alle de partier, som er med i aftalen, som det fremgik af betænkningen fra dengang.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg synes ikke rigtig, jeg fik noget svar fra fru Inge Dahl-Sørensen, men lad mig sige med det samme: Fra Socialdemokratiets side er det ikke et spørgsmål om at bevare et råd for rådets skyld, slet ikke.

Men på det tidspunkt, hvor denne lovgivning var undervejs – og den var faktisk lang tid undervejs – var vi alle sammen godt klar over, at det var en meget stor forandring. Det var faktisk nye reformer, der blev lavet på en række områder, og derfor var man som en del af det samlede hele enige om, at man skulle give dette råd mulighed for at følge de nye reformer og se, hvordan det kørte, og samtidig give det mulighed for forskning som et uvildigt organ, samtidig med at vi havde Adoptionsnævnet som den anden søjle.

Derfor er jeg nødt til at spørge én gang til: Når fru Inge Dahl-Sørensen dengang mente, det var rigtigt, hvad er det så, der har ændret sig?

(Kort bemærkning).

Inge Dahl-Sørensen (V):

Så vidt jeg husker, var det ikke kun fru Anne Baastrup og jeg, der havde den opfattelse, at der skulle oprettes et adoptionsråd, det var vi alle enige om. Det er muligt, at fru Anne Baastrup var bannerføreren, og jeg tager såmænd hatten af for hendes aktive medvirken til at få oprettet et sådant adoptionsråd. Jeg syntes på det tidspunkt sådan set også, det var en udmærket idé. Men jeg nægter at tro, at verden falder sammen, fordi dette adoptionsråd ikke findes mere, for selvfølgelig kan det lade sig gøre med Civilretsdirektoratet eller Adoptionsnævnet.

Vi er enige om, at dette råd stort set ikke har kostet noget. Så vidt jeg kan forstå, er det noget med 200.000 kr., og det er jo ikke alverdens penge. Det er i store træk til kaffe og brød en gang imellem, så det er sådan set ikke det, det drejer sig om. Hvis man virkelig vil gøre noget, kan de mennesker stadig råde de personer, som gerne vil have råd, så alt går ikke i stå, fordi Adoptionsrådet bliver nedlagt. Jeg kunne forstå, at hvis det var noget, der virkelig skulle bruges mange millioner på, havde man ikke pengene til det, men jeg nægter altså at tro, at der bliver nogen forskel.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KRF):

Jeg må indrømme, at jeg forstår slet ikke fru Inge Dahl-Sørensens argumentation. Ét er selvfølgelig, hvilke forståelser der kan have været partierne og ordførerne imellem, og det kan man måske tage en diskussion om ved en anden lejlighed. Men noget andet er jo det, som rådet har lavet. Det er da klart, at hvis man virkelig vil noget, kan man selvfølgelig også gøre det, og partierne var jo enige om, da man lavede ændringerne af adoptionsloven i sin tid, at der skulle oprettes et adoptionsråd, og at det havde et godt formål.

Jeg har endnu ikke hørt ét eneste godt argument fra fru Inge Dahl-Sørensen side, som tilsliger, at Adoptionsrådet skal nedlægges – jo, jeg har hørt ét godt argument, og det er, at det er blevet besluttet et andet sted, fordi man skal spare nogle penge. Hvis det er argumentet, synes jeg bare, fru Inge Dahl-Sørensen skal sige det helt åbent i stedet for at sige, at hvis man vir-

kelig vil have rådgivning, kan man nok finde den et andet sted, for det ville være fair nok. Men det tror jeg nu ikke man gør.

Det må trods alt have været sådan, da man oprettede Adoptionsrådet i sin tid – det var i hvert fald Kristeligt Folkepartis intention – at man mente, der skulle ske noget, bl.a. på forskningssiden. Det mener jeg også, at Adoptionsrådet har været medvirkende til, og man er slet ikke færdig med det arbejde. Men sig dog, at nedlæggelsen indgår i en større besparelsesøvelse, for det er fair nok, men lad være med at bruge alle mulige andre mærkelige argumenter.

Kl. 14.45

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Nu kan det jo næppe være, fordi det indgår i en større besparelsesøvelse, hvad økonomien angår.

Jeg hørte fru Inge Dahl-Sørensen sige før, at hvis det havde været millioner, vi talte om, osv. Men det er det jo ikke. Det er nogle sølle få hundrede tusinde, og da anterne skal forsøge at tage over, bliver det nok ikke billigere. Men jeg savner stadig et svar fra fru Inge Dahl-Sørensen: Hvad er det, der har ændret sig fra dengang til nu? Hvad er det, der rent indholdsmæssigt har ændret sig fra det, som man dengang mente var rigtigt, når man oprettede et selvstændigt organ, hvor den ene søjle var Adoptionsnævnet, og den anden søjle var Adoptionsrådet? Hvad er det, der har ændret sig på den korte tid, siden man mener, at i dag kan man godt afskaffe det – altså bortset fra et ønske fra regeringens side om at beskære råd og nævn? Lad os få det frem.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Fru Inge Dahl-Sørensen sagde i sit ordførerindlæg, at Adoptionsrådet jo ikke havde fungeret så længe, og samtidig hævdede fru Inge Dahl-Sørensen for et kort øjeblik siden, at fru Inge Dahl-Sørensen ikke mente, at det gjorde nogen forskel, om rådet var der eller ej.

Jeg kunne godt tænke mig at høre, hvad fru Inge Dahl-Sørensen bygger den betragtning på. Jeg synes, at ikke alene de partier, som har været med i en aftale, men langt mere adoptivforældrene og adoptivbørnene ude i landet faktisk har krav på at få et svar. Fru Inge Dahl-Sørensen har selv sagt, at det ikke er pengene, der er afgørende. Hvad er det så?

(Kort bemærkning).

Inge Dahl-Sørensen (V):

Jeg går ud fra, at det også undrer andre ordførere her i salen, at inden for de 2 år har man kun holdt nogle få møder, og ved nogle af møderne har man ikke engang været fuldtallige, så man kunne træffe beslutninger. Hvis man virkelig var aktiv i et sådant råd, vil jeg gå ud fra, at man også ville møde op, og jeg vil tro, at de personer, der har siddet og kigget på, hvilke råd og nævn der skal nedlægges, lige så vel som jeg selv har set på det. Der er selvfølgelig flere elementer i sagen, og derfor tror jeg, at hvis sådan noget blomstrer nedefra, og man virkelig er interesseret, kan det godt lade sig gøre, uden at man ned sætter et råd eller et nævn.

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Så er det først hr. Aage Frandsen, og så kommer fru Sandy Brinck og fru Lissa Mathiasen.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Det er jo somme tider på en lidt underlig måde, sandheden kommer rigtig frem, og jeg tror, det skete, da fru Inge Dahl-Sørensen i et tidligere indlæg sagde, at det er noget, man har besluttet et andet sted. Det er selvfølgelig forklaringen her, og det er et eksempel på, at man i finansministerielt regi finder ud af, at der er en hel masse råd, og så sparer man en hel masse væk.

En række af de råd, som foreslås nedlagt, synes vi også, det er fornuftigt at nedlægge; det tager vi konkret stilling til. Men det er træls, at når man har besluttet et eller andet i Finansministeriet, tager man ikke faglige og saglige hensyn efterfølgende ved at inddrage ordførere, også fra regeringspartierne, og spørge: Er det her en god idé, eller er det en dårlig idé? Nej, det er besluttet én gang for alle.

Parlamentet er selvfølgelig sat ud af spillet under alle omstændigheder, men de politiske partiers ordførere skal også bare sige ja, og det synes jeg er lidt synd. Det er synd for sagligheden, og det er synd for den måde, vi arbejder på rent politisk. Men jeg vil spørge fru Inge Dahl-Sørensen: Er det ikke sandheden, er det ikke er korrekt, at det er besluttet et andet sted, og så finder man argumenterne bagefter i det omfang, man synes det kan holde?

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Fru Inge Dahl-Sørensen henviste i sit svar til deltagelsesprocenten i møderne. Men hvem er det, der er blevet væk fra de møder? Mig bekendt er det netop folk fra administrationen. Fru Inge Dahl-Sørensen sagde også i sit indlæg, at det er græsrodderne, der er væsentlige, og mig bekendt er det græsrodderne, som har deltaget i møderne, og dermed er det de væsentlige folk på området, som rent faktisk har deltaget og lavet et stykke arbejde.

Kl. 14.50

Kan fru Inge Dahl-Sørensen bekræfte, at det forholder sig sådan, og at fru Inge Dahl-Sørensens tidligere argument dermed ikke holder?

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg kunne egentlig følge op dér, hvor fru Sandy Brinck sluttede, og spørge: Når man blev opmærksom på, at der var et fravær, som åbenbart kunne betyde noget for argumentationen for eller imod at bevare rådet, hvorfor har fru Inge Dahl-Sørensen så ikke hanket op i det og sagt: Hov, kan vi ikke få de mennesker fra administrationen til at deltage, eller er der måske noget galt med personsammensætningen? Hvorfor har man ikke gjort det?

Det er måske ministeren, der skal svare på det, men det lyder altså som en dårlig undskyldning. Vi taler om græsrodderne, vi taler om dem, der adopterer, og vi taler om de børn, der kommer her til landet med nogle store omvæltninger til følge. Det er for deres skyld, Adoptionsrådet er blevet etableret, og synes fru Inge Dahl-Sørensen ikke, at der stadig er et behov for at se på deres tarv i denne sammenhæng?

(Kort bemærkning).

Pernille Falcon (EL):

Der har jo været lidt af et mønster i nedlæggelsen af råd og nævn: de, der er blevet slået ned på, er netop de råd og nævn, som inddrager græsrodsorganisationerne og brugerne, og jeg vil gerne høre, om det er på baggrund af Adoptionsrådets initiativer, at man ønsker at nedlægge det. Det havde planer om initiativer vedrørende postadoptionsservice og forskning på adoptionsområdet, og det ville måske være upraktisk for regeringen?

(Kort bemærkning).

Inge Dahl-Sørensen (V):

Det sidste, fru Falcon sagde, kan jeg ikke bekræfte, for det har jeg ikke nogen som helst opfattelse af. Men jeg kan i hvert fald sige, at der er ikke noget om, at man kun har nedlagt råd og nævn, som kostede en masse penge. Her har man også kigget ind bagved, og lur mig, om ikke man har fundet ud af, at deltagelsen ikke var så høj, og at rådet derfor ikke havde den effekt, som man kunne have ønsket.

Jeg mener helt bestemt, at hvis sådan noget skal blomstre, er det nok allerbedst, at det kommer nedefra. Det skal ikke være noget, vi herinde nedsætter, også fordi jeg virkelig tror, at nedefra kommer man med en helt anden indstilling.

(Kort bemærkning).

Pernille Falcon (EL):

Jeg vil gerne spørge fru Inge Dahl-Sørensen, om problemet set ud fra regeringens synspunkt ikke netop har været, at Adoptionsrådet har en funktion, og at der er brugere involveret, som har nogle kvalitative synspunkter og nogen viden på feltet. Der er jo lidt af en tendens til, at man godt vil nedlægge de råd og nævn, som kan give et kvalificeret modspil.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Det er jo netop græsrodderne, der har ønsket at deltage, det er netop græsrodderne, der er mødt op. Det var også græsrodderne, som mødte i deputation i Retsudvalget, og som i den grad beklagede, hvis tilfældet skulle være, at rådet blev nedlagt, så det vil sige, at de ønsker at deltage, de ønsker at fremskaffe viden, og deres vilje til at følge de reformer, der er lagt op til i den nye adoptionslov, skorter det ikke på. Derfor må fru Inge Dahl-Sørensen da være enig i, at hvis det er administrationen, altså embedsmænd m.v., der ikke ønsker at deltage, må det være et spørgsmål om at få hanket op i det og dermed bevare det uvildige organ som en parallel til Adoptionsnævnet, netop som tanken var. Er fru Inge Dahl-Sørensen ikke enig i det?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Fru Inge Dahl-Sørensen sagde, at i virkeligheden burde den slags initiativer måske vokse op nedefra, i stedet for at vi sidder herinde og nedsætter den slags organer.

Kl. 14.55

Som jeg husker forløbet, som nu er godt 2 år gammelt, kom det i gang takket være Venstres og SF's kontakt med hinanden. De to partier gjorde i Folketingets Retsudvalg en stor indsats for at få et meget bredt forlig i gang om en ny adoptionslov. Så vi andre partier er faktisk Venstre megen tak skyldig, fordi de var med til at nedsætte det her Adoptionsråd. Netop derfor forekommer det så utrolig urimeligt og mærkværdigt, at man nu vil nedlægge det samme råd igen, som vi andre var glade for, at Venstre bidrog med at oprette.

Synes fru Inge Dahl-Sørensen ikke, at det er en relevant indvending at have?

(Kort bemærkning).

Inge Dahl-Sørensen (V):

Jo, jeg forstår godt skuffelsen som sådan. Men jeg kunne måske også på en eller anden måde godt tænke mig, at sådan noget fortsatte, men kan det så ikke bare fortsætte uden for det, der hedder et nedsat råd?

Jeg kan stadig væk ikke forstå, at alt går i stå af den grund. Jeg bliver nødt til at sige, at herreste gud, nej, det må man ikke sige, men lad det nu blomstre nedefra. Alt går ikke i stå, fordi dete råd ikke er der. De samme mennesker er der jo stadig væk, og jeg går ud fra, at de har en kæmpe interesse i at fodre os med al deres gode viden, så det fremover kan fortsætte, ikke som det råd det var, men som en græsrodsbevægelse, som fodrer Justitsministeriet med gode råd. Og der er da ikke nogen, der lukker af for nogen, hvis de kommer med gode råd.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Fru Sandy Brinck, derefter fru Elisabeth Arnold. Og så ønsker formanden at gå videre i talerrækken.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Det har jeg forståelse for, hr. formand, men nu nåede vi jo så frem til sagens kerne. Altså ud over at fru Inge Dahl-Sørensen tidligere har sagt, at her ikke er penge at spare, og at fru Inge Dahl-Sørensen også ønsker, at arbejdet skal fortsætte et andet sted; folkene forsvinder jo ikke, og hvordan fru Dahl-Sørensen nu argumenterede, jamen så er det jo kun et spørgsmål om, at også Justitsministeriet skulle komme med et eller andet antal råd og nævn til den samlede liste. Så er

det jo kun et spørgsmål om, at det rent administrativt ikke står nogle steder.

Det må være begrundelsen. Det er det, vi kan nå frem til som begrundelsen – til trods for at behovet stadig væk eksisterer hos adoptivbørn og adoptivforældre. Og det ser regeringen og regeringspartiet Venstre så åbenbart stort på. Det er det, vi må konkludere.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Fru Inge Dahl-Sørensen har nu gentagne gange sagt, at alt går ikke i stå, fordi det her bliver nedlagt. Nej, det er da klart, selvfølgelig gør det ikke det. Landets ve og vel står og falder ikke med, om et råd, der koster 200.000 kr. om året, består eller ej. Men det, der kommer til at få en skadevirkning, er det samarbejdende folkestyre.

Vi havde et forbilledligt eksempel i Retsudvalget på, at selvstændige politikere fra partier uden for regeringen tog initiativ til at sikre et bredt flertal for en vigtig lovgivning, som ellers ikke ville være kommet i stand. Og jeg synes, det var et smukt eksempel på, at man ved at samarbejde på tværs af partierne kunne opnå noget, som alle kunne glæde sig over bagefter. Den tillid til hinanden kan vi jo ikke have mere, når man kan forvente, at et parti ganske få år efter siger: Nå, i øvrigt nedlægger vi det, som vi ved opbydelser af ganske mange kræfter gjorde alt, hvad vi kunne, for at samle Folketingets Retsudvalg om dengang.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Fru Lissa Mathiasen som ordfører.

Lissa Mathiasen (S):

Jeg skal ikke lægge skjul på, at det var med stor undren, da vi i januar så listen over råd og nævn m.v., som skulle nedlægges, og dér også kunne se, at Adoptionsrådet var med blandt dem. Men vores undren blev altså ikke mindre efter at have læst det fremlagte lovforslag.

Når man ser bemærkningerne til forslaget, så begrundes nedlæggelsen af Adoptionsrådet med en bedre prioritering af offentlige midler samt med at skabe en mere gennemsigtig statslig administration. Jeg vil sige, at den begrundelse, der kommer her, ikke gør vores undren mindre.

Det at adoptere et udenlandsk barn er en meget stor beslutning for de mennesker, der gør det, men det er om muligt for de børn, det drejer sig om, en endnu større omvæltning i deres liv.

Og derfor er det vores opgave at sikre, at enhver adoption foregår på den mest optimale måde netop for at sikre, at disse børns tarv bliver tilgodeset bedst muligt.

Det var også det, alle partier herinde i Folketinget var enige om, da vi i 1999 var i gang og vedtog den meget gennemgribende revision af adoptionsloven. Og resultatet blev da altså også en lovgivning, der på mange måder var væsentligt forskellig fra det, vi tidligere havde set, og det ønskede vi, og det var vi enige om i det samlede Folketing.

Kl. 15.00

I den forbindelse var der også total enighed blandt alle partierne om, at det var rigtigt at få etableret Adoptionsrådet, og det er stadig væk ikke for rådets skyld, at vi reagerer på det her. Det er jo ikke det, der er afgørende. Næ, det er indholdet af det, rådet rent faktisk skal foretage sig, der er afgørende.

Rådet skal som en fritstående instans ved siden af det almindelige sagsbehandlingssystem følge udviklingen på adoptionsområdet. Det skal medvirke til at skabe debat om generelle og principielle adoptionsspørgsmål, og det var også meningen, at rådet skulle have en særlig opmærksomhed i forbindelse med, hvordan de nye reformer i praksis kom til at fungere. Og så var det også ønsket fra partiernes side, at rådet fik en langt større videnindsamling. Vi er et af de få lande, der faktisk ikke har viden, forskning, på det her område.

Vi havde med det, der ligger i den samlede adoptionslov, fået lavet et adoptionsystem bestående af to søjler. Den ene søjle skulle varetage sagsbehandlingssiden, den anden søjle den bredere politik, debat og initiativskabende funktion, det vil altså sige rådet med justitsministeren som øverste myndighed.

Alt det her var der ikke bare enighed om partierne imellem, næ, det var en forudsætning for det forlig, der blev lavet, at netop også Adoptionsrådet kom med som et element. Man kan jo spørge, og jeg håber, vi fra ministeren får et svar: Er der sket noget nyt på adoptionsområdet, som gør, at ministeren lige pludselig ikke finder det betimeligt at fastholde det? Vi kan ikke se det.

Og når man ser på begrundelserne for at nedlægge rådet, ja, så siges det altså, at det er for prioritere de offentlige udgifter bedre. Skulle man overhovedet gøre det her op i penge, ja, hvad koster det så, og hvad er der sparet i forhold til at lade andre tage over? Altså det er par

hundrede tusinde, og dermed er der formentlig ikke sparet en krone.

Det andet argument er at skabe mere gennemsigtighed. Jeg havde nær sagt: Sikke noget sludder. Det har jo netop været ønsket med det her råd at sikre et uvildigt organ, som kunne sikre os gennemsigtighed, kunne skabe åbenheden. Men så siges det i bemærkningerne, at der ikke har været så stort fremmøde, det har vi også været inde på her tidligere i debatten. Og så vil jeg da godt spørge, hvorfor ministeren ikke, da vi netop ved, at det faktisk er fra den administrative side, at man ikke er mødt op, har strammet op på det. Hvorfor har man ikke bedt de her personer om at tage det her arbejde alvorligt?

Jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg ikke tror, vi havde set det her forslag, hvis justitsministeren selv havde været part undervejs i vores arbejde med de her store forandringer omkring adoptionsloven. Det tror jeg ikke. Men det kan også være, at det skyldes, at man fra statsministerens side har fået en præstationstrang, så det er mængden af råd m.v., der kan nedlægges, der tæller. Og når man lyttede lidt til spørgetiden i går onsdag, så lød det, som om det er det.

Vi forstår det simpelt hen ikke. Vi fatter ikke, at man fra ministerens side kan finde det rimeligt at afskaffe det her råd af hensyn til de børn, af hensyn til de, der skal adoptere, af hensyn til den viden, vi har behov for at få frem. Vi kan simpelt hen ikke være det bekendt, og jeg håber, at ministeren, efter at have tænkt sig rigtig grundigt om, vil erkende og eventuelt også kunne overbevise statsministeren om, at det her initiativ ikke er så heldigt og dermed vil være parat til at trække det tilbage.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Jeg sad og lyttede meget opmærksomt til fru Lissa Mathiasens indlæg her og ventede sådan hele tiden på, hvornår det så kom, problemet.

Jeg vil gerne spørge fru Lissa Mathiasen: Hvad er det egentlig for nogle problemer, fru Lissa Mathiasen mener, der opstår nu? Jeg vil gerne spørge fru Lissa Mathiasen: Hvad er det, der forhindrer organisationer og enkeltpersoner i at rejse en debat om adoptionsproblemer, fordi dette råd bliver nedlagt? Hvad er det, der forhindrer organisationer og enkeltpersoner, der interesserer sig for det her område, i at tage initiativer til, at der bliver nedsat forskningsgrupper, der skal tage sig af at evaluere nogle bestemte problemstillinger, man ønsker skal evalueres?

Hvad er det, der hindrer f.eks., at Civilretsdirktoratet indkalder organisationer og enkeltpersoner, som er interesseret i det her, til at holde møder om nogle af de her problemstillinger, hvis der er nogle problemstillinger, der skal diskuteres? Hvad er det, der hindrer, at der i det hele taget er en offentlig debat og forskning på det her område, når der ikke er et råd på det her område?

Så vidt jeg kan se ingenting. Men jeg spørger fru Lissa Mathiasen, som åbenbart ser problemer, men ikke rigtig kan anskueliggøre nogle konkrete problemer om det.

Kl. 15.05

(Kort bemærkning)

Lissa Mathiasen (S):

Nu nævnte jeg jo faktisk i min ordførertale en række af de opgaver, som Adoptionsrådet var sat til. Men hr. Lars Barfoed er i tvivl om, hvad det er for problemer, der opstår, og som ikke kan varetages. Jeg har en fornemmelse af, at i det øjeblik det råd er væk, så vil det være meget svært at finde ud af, hvem der skal overtage netop det arbejde, der lå dér. Der er ikke noget organ til at tage over.

For øjeblikket er Adoptionsrådet i gang med at udarbejde et forskningskatalog til gavn for den fremtidige forskning på adoptionsområdet. Det synes jeg egentlig er væsentligt at vi får gjort færdigt.

Derudover er Danmark modsat vore nordiske naboer faktisk i en situation, hvor vi ikke har forskning på adoptionsområdet. Der er ingen belysning af, hvordan det går de børn gennem opvæksten eller senere.

Så kan jeg da ikke lade være med andet som det tredje at sige, at det ikke er længere siden end her lige for nylig, at der har været et møde i det nordiske organ for adoption, som efter sit møde udtrykker bekymring over regeringens planer om at nedlægge Adoptionsrådet. Man har tidligere over for den danske regering understreget vores internationale forpligtelser i forhold til Haagerkonventionen, og det vil altså sige herunder også børn, der er adopteret, og deres vilkår.

Det, jeg synes, der er interessant, er at finde ud af, hvordan regeringen vil kunne varetage, at privatpersoner og organisationer m.v. rent faktisk får muligheden for at komme til orde, når man nedlægger det her råd. På hvilken måde?

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Jeg lyttede opmærksomt igen til fru Lissa Mathiasen, og jeg forstod, at fru Lissa Mathiasen havde en *fornemmelse* af, at det ville gå helt galt. Men der var ingen af de problemstillinger eller områder, som fru Lissa Mathiasen remsede op, jeg kunne se overhovedet bliver hindret i at fortsætte arbejdet og i at tage nye initiativer af lignende art i fremtiden.

Der er jo som sagt masser af muligheder for, at organisationer og enkeltpersoner kan tage initiativer. Der er masser af muligheder for kommunikation og møder mellem myndigheder og Adoption og samfund og andre gode kræfter. Der er masser af muligheder for, at man via Adoptionsnævnet tager de her problemstillinger op, og at man i Adoptionsnævnet drøfter de her ting.

Så jeg har stadig væk, må jeg sige, ikke hørt nogen som helst konkrete eksempler på problemer i denne her sammenhæng.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Hvis man mener, man får det samme ud af det ved at gøre det på en anden måde, hvorfor så nedlægge rådet? Der synes jeg vi trænger til at få en god argumentation fra hr. Lars Barfoed, fra ministeren. Vi fik den ikke fra fru Inge Dahl-Sørensen.

Men jeg kunne da godt tænke mig at høre, hvilken betydning hr. Lars Barfoed mener, myndighederne vil tillægge privatpersoners mening, og hvilke oplysninger vi fremover kan forvente og have tiltro til bliver stillet til rådighed, når pligten til at give oplysninger fjernes.

Hvordan forestiller man sig egentlig, at vi skal få den forskning frem? Hvordan forestiller man sig egentlig, at vi skal få den viden frem, vi synes, vi har brug for, for at kunne gøre det her bedst muligt? Hvordan forestiller hr. Lars Barfoed sig, at det skal gøres, hvis det er sådan, at vi skal have noget alternativt til Adoptionsrådet etableret i stedet for? Jamen hvorfor så ikke hellere bevare Adoptionsrådet, som er godt i gang?

Det er vel ikke helt tilfældet, man fra nordisk side peger på, at der altså er et problem i Danmark. Vi har et problem i forhold til Haagerkonventionen. Vi har faktisk ikke håndteret det her godt nok tidligere. Derfor har vi glædet os over, at vi faktisk havde fået etableret Adoptionsrådet.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Jeg kan forstå, at vi nu bytter roller lidt mellem spørger og svarer.

Men jeg kan ikke se, hvorfor alle disse spørgsmål, som man kan stille, og den diskussion, der kan opstå osv., ikke skulle kunne opstå på det her område ligesom på alle mulige andre områder i det her samfund ved, at der er en kommunikation borgere imellem, organisationer imellem, borgere og myndigheder imellem og organisationer og myndigheder imellem. Det er der da masser af muligheder for.

Der er stadig væk også et Adoptionsnævn, hvor de ting kan køre ind igennem, så jeg synes overhovedet ikke, der er noget problem.

Det største problem er, at kreativiteten hos nogle åbenbart er forringet i en sådan grad efterhånden, at man ikke tror, der kan tages nogen initiativer, uden der skal nedsættes officielle råd til at gøre det.

Kl. 15.10

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Den var lidt for nem.

Forud for adoptionslovens vedtagelse havde vi en meget, meget, meget lang sagsbehandling i udvalget. Undervejs – og hr. Lars Barfoed har selvfølgelig det handicap, at han ikke var med dengang – havde vi en stribe reaktioner i forhold til det her. En stribe henvendelser.

Det var jo netop på baggrund af de mange henvendelser, på baggrund af de mange reaktioner, at man netop havde kunnet påvise, at det ikke havde været muligt at få lavet den her videnopsamling, det ikke havde været muligt at få lavet den forskning, samtidig med at vi også følte, at det nok var rimelig behageligt for os med den store forandring, der lå i adoptionsloven, så at kunne følge det qua det arbejde, der ligger i Adoptionsrådet.

Jeg vil sige, at det ikke er helt tilfældigt. Når man kom udefra og bad om det her, tror jeg, at samtlige partier i øvrigt dengang sagde, at det bør vi have.

Det er derfor så meget mere skammeligt, at man på nuværende tidspunkt beslutter sig for at sige: Pyt, det arbejde er ikke særlig interessant, nu nedlægger vi det lige, bedst som det er startet op. Det er ærgerligt.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Per Dalgaard som ordfører.

Per Dalgaard (DF):

Vi taler her om L 86, der er et led i saneringen af råd, nævn og centre fra regeringens side. Dansk Folkeparti bifalder fuldt ud den proces, der er i gang.

Vi ser frem til, at øvelsen fortsætter ind i det næste finansår, også selv om den tidligere regering og dens støtter vrider sig voldsomt, hver gang der er nogle socialdemokratiske bastioner, der skal nedlægges.

Adoptionsrådet består i dag af en formand og 13 medlemmer. Dertil kommer medlemmer fra børneorganisationer, forskere, repræsentanter fra Socialministeriet og Udenrigsministeriet. Ja, man forbavses. En ordentlig flok mennesker for blot at komme med et udkast til en informationspjece, hvis indhold kan rekvireres andre steder. Dette pauvre resultat siden oprettelsen i januar 2000 er det, der kan lægges frem.

Når der har været møder, har fremmødet været af ringe karakter, og det arbejde, der har været udført, har været af meget teoretisk tilsnit. Et aldeles overflødigt råd, og man kan kun gisne om, hvorfor det i sin tid blev oprettet.

Man kan vel sige, at rådets ringe aktivitet har medført dets egen nedlæggelse. Dansk Folkeparti støtter meget gerne dette forslag.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

I sin begrundelse for, hvorfor netop dette råd skulle nedlægges, blev det fremført, at der var en række råd osv., som var overflødige og sådan noget, og så blev der anvendt et udtryk: »socialdemokratisk bastion«. Jeg mener, jeg hørte rigtigt.

Her blev initiativet i første omgang taget af fru Anne Bastrup og fru Inge Dahl-Sørensen, derefter var det sådan set Socialdemokratiet, der måske havde lidt vanskeligt ved det, for man er jo, når man har regeringsmagten, måske ikke altid er helt vild med, at der sker sådan noget tummel blandt ordførere, som pludselig får den samme idé.

Hr. Per Dalgaard sagde, at han kun kunne gisne om, hvorfor rådet i sin tid var blevet oprettet. Jeg synes, hr. Per Dalgaard skal spørge Dansk Folkepartis ordfører på det tidspunkt, hvordan Dansk Folkeparti stillede sig til det, og hvorfor man stillede sig sådan til det. Man behøver sådan set ikke at gisne om, hvad der var meningen fra Dansk Folkepartis side på det tidspunkt.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KRF):

Det, der bringer mig herop, er faktisk også udtrykket »socialdemokratisk bastion«. Det vidner jo for det første om, at hr. Per Dalgaard overhovedet ikke hører efter, hvad der er sket under debatten tidligere. Af den fremgår det med al tydelighed, at der ikke er tale om en »socialdemokratisk bastion«.

For det andet må hr. Per Dalgaards ordførertale jo altså også undre, når man tænker på, at Dansk Folkeparti rent faktisk støttede loven i sin tid. Jeg vil også tro, men det er jeg ikke helt sikker på skal siges, at Dansk Folkeparti støttede oprettelsen lige præcis af Adoptionsrådet på det pågældende tidspunkt. Derfor synes jeg, det er vildt skudt over målet, hvad hr. Per Dalgaard fyrrer af her fra talerstolen i dag.

Jeg synes f.eks. også, det er udmærket med en sanering af råd, nævn og puljer i øvrigt, som Dansk Folkeparti giver udtryk for. Men jeg synes ikke, det er udmærket, at man gør det så fuldstændig bevidstløst, som regeringen har gjort i den her omgang.

Kl. 15.15

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Begrebet »socialdemokratisk bastion« skal mere betragtes som en metafor i forbindelse med den aversion, der findes mod nedlæggelse af alle de råd og nævn, som har blomstret i den tidligere regerings tid som en skov, hvor det næsten er umuligt at finde ud af, hvad der er hvad, og hvor der sikkert også er mange overlapninger.

Jeg medgiver, at der sikkert i den tidligere samling har været andre signaler fra Dansk Folkeparti. Det kender jeg så ikke noget til, og det er så min fejl, at jeg ikke har fundet ud af det, det beklager jeg.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

hr. Lars Barfoed som ordfører.

Lars Barfoed (KF):

Der er åbenbart en vrangforestilling om, at al debat og evaluering forudsætter nogle officielle råd og nævn, som kan tage sig af det. Det synes jeg, mange af de reaktioner, der i det hele taget har været på regeringens sanering af råd og nævn, viser med al tydelighed, og det gælder minsandten også reaktionerne her i dag, det må jeg sige.

Og det viser for mig, at hvis man bare bevidstløst bevarer alle disse mange råd og nævn og oven i købet bliver ved med at udbygge dem i antal og omfang, ja, så er der en risiko for, at al debat og initiativ til at evaluere og forske og debattere nærmest bliver monopoliseret af alle de her mange officielle råd og nævn, så der slet ikke er plads til alle de mange andre gode kræfter i det her samfund, som bare ikke har fået plads i de officielle råd og nævn.

Derfor er det en rigtig god opgave, som regeringen er gået i gang med, og derfor synes jeg også, at nedlæggelsen af Adoptionsrådet er helt rigtig.

Interesserne omkring adoptionsproblemer har jo også uden dette råd alle muligheder for at skabe debat og tage initiativer på området. Og så har man oven i købet stadig væk Adoptionsnævnet, der kan tage sig af at formidle viden og beskæftige sig med forskning på området og i det hele taget varetage sådan nogle opgaver. Så man har altså her stadig væk et officielt nævn.

Så uanset hvor fornuftigt arbejdet i Adoptionsrådet kan have været, er det helt fornuftigt og helt rimeligt, at rådet bliver nedlagt, og at man derefter overlader det til organisationerne, som er i rådet og repræsenterer rådet i forvejen, og enkeltpersoner samt Adoptionsnævnet og Civilretsdirektoratet at fortsætte debatten, forskningen og det gode arbejde.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Fru Pernille Falcon. Derefter fru Lissa Mathiasen og fru Elisabeth Arnold.

(Kort bemærkning).

Pernille Falcon (EL):

Jeg vil godt høre hr. Lars Barfoed, hvad det er, der er baggrunden for, at regeringen har sådan en påfaldende stor ulyst til at indgå i forpligtede dialog med de brugergrupper og fagfolk, der ved noget på områderne. Der er jo en systematik i nedlæggelsen af råd og nævn, som er rimelig klar og gennemskuelig, når man kategoriserer det. Jeg var lidt inde på det i går, og man kan næppe forestille sig, at Civilretsdirektoratet vil være tovholder for den nødvendige dialog, forskning osv.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Det lød på det, hr. Lars Barfoed sagde, som om man havde opfattet det, jeg har sagt fra talerstolen.

len, og det vil sige det, Socialdemokratiet står for, sådan, at vi går ind for at bevare alle råd og nævn, og bare vi kan det og gerne få nogle flere, så er vi godt tilfredse. Jeg tror, hr. Lars Barfoed har misforstået noget.

Det, vi har bedt om, er rent faktisk, at man går ind nøje og vurderer, lige så vel som man gik ind nøje og vurderede op igennem 1990'erne, hvad det var for forældede råd og nævn, der var nedsat igennem 1980'erne, så var der nogle, der blev nedlagt, så var der nye, der blev oprettet dér, hvor der måtte være behov.

Det her råd adskiller sig bare så væsentligt fra, hvad meget af det andet er, og det er vel det, der er problemet, at man ikke er gået ind overhovedet og sat sig og funderet over, hvad det her råd laver kontra så meget andet, der er blevet etableret.

Så fra vores side er det her et spørgsmål om, at vi mener, at man rent faktisk set i forhold til det samlede hele, adoptionslovgivningen har i dag, altså piller en væsentlig brik ud i forhold til det fundament, den rent faktisk bygger på.

Så vil jeg godt spørge til sidst, om jeg forstod hr. Lars Barfoed rigtigt: Betyder det, at brugergrupper, fagfolk m.v. fremover kommer til i adoptionsnævnets regi at sidde og drøfte det her? Det synes jeg lyder interessant, hvis det er meningen.

Kl. 15.20

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg synes, at hr. Lars Barfoed nærmede sig en befriende oprigtighed, da han sagde, at debat da godt kan foregå i det offentlige rum, uden at man nødvendigvis nedsætter råd og nævn til at foretage disse ting, da vi har en fri presse, og der er ytringsfrihed i landet, og alle kan tage til orde.

Det er helt i orden. Så synes jeg også, at hr. Lars Barfoed nærmer sig noget, der minder om en begrundelse for, at hr. Lars Barfoed siger: Jamen lad os få afskaffet nogle flere af de der råd, vi skal ikke have alle de her råd, de kommer som knopskydninger, nemlig at de er groet i den socialdemokratiske have, eller hvad de er. Som radikal påtager jeg mig gerne et medansvar for mange af de ting, der er sket.

Men så skylder hr. Lars Barfoed os også en forklaring på, hvorfor regeringen nu vil nedsætte et miljøvurderingsråd. Der er jo ingen, der forhindrer de mennesker, der interesserer sig for miljøvurdering, i at få ordet ustandselig i dagspressen og alle andre medier.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Der var mange gode spørgsmål, nu kommer der nogle gode svar.

Fru Pernille Falcon spørger – det kalder jeg et ledende spørgsmål – hvorfor regeringen har sådan en ulyst til at indgå i en forpligtende dialog med nogen, der, må man forstå, ved noget om tingene. Det har regeringen sandelig heller ikke nogen ulyst til. Det vil den meget gerne gøre, men det behøver ikke altid at foregå i et eller andet officielt nedsat råd eller nævn.

Angående Civilretsdirektoratet, der ikke kan være tovholdere: Det ved jeg ikke. Civilretsdirektoratet kan jo i hvert fald påtage sig en væsentlig rolle i denne her forbindelse, men der er stadig væk også Adoptionsnævnet, hvor jeg også til fru Lissa Mathiasen kan sige, at de har masser af muligheder for at gå ind og være med til at videreformidle viden og tage initiativer og stille spørgsmål. Der er så et forum dér, hvor der sidder folk, der ved noget om tingene, så der er masser af muligheder for, at man i det regi også gør noget ved tingene.

Så siger fru Lissa Mathiasen, at Socialdemokratiet vil sandelig ikke bare bevare alle mulige råd og nævn. Må jeg spørge fru Lissa Mathiasen: Hvad er det for nogle råd og nævn, man så gerne vil nedlægge? For det synes jeg aldrig, vi hører noget om, vi hører kun noget om dem, man ikke vil nedlægge, og så bliver jeg bedt om ...

Tredje næstformand (Kaj Ikašt):

Ja, tak, der er mulighed senere.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Lad mig give hr. Lars Barfoed et godt eksempel, som jeg ved tidligere gjorde lidt ondt, i hvert fald på visse borgerlige partier, når vi sagde det: Hvad med Udetillægsnævnet? Jeg ved godt, der nok er enighed om det nu, men det var da et meget godt eksempel, ikke?

Jeg er nødt til at spørge hr. Lars Barfoed én gang til, for det var jo ikke det, jeg spurgte om før, jeg her fik svar på. Jeg spurgte ikke, om man fra Adoptionsnævnets side havde tænkt sig at gå ind og sidde og fundere over, hvad der foregår.

Næ, hr. Lars Barfoed sagde før, at det jo er sådan, at de faggrupper og de græsrodder, som rent faktisk har viden på det her område, så i Adoptionsnævnets regi havde mulighed for at komme til orde, og så spørger jeg bare: Var det

rigtigt forstået, at hr. Lars Barfoed rent faktisk her siger, at så kommer de med i Adoptionsnævnet i stedet for? Det var det, jeg spurgte om.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Ja tak, vi får svar fra hr. Lars Barfoed nu.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Nej, hvis fru Lissa Mathiasen har hørt det, så har jeg været dårlig til at forklare mig. Jeg har ikke sagt, at vi nu har tænkt os at udvide Adoptionsnævnet, jeg har bare nævnt Adoptionsnævnet som et eksempel på, at her er altså stadig væk en gruppe personer, som kan deltage i varetagelsen af de her opgaver. Derudover er der alle disse enkeltpersoner og organisationer ude i det offentlige rum, som er interesseret og engageret i sagen, som helt præcist også fortsat kan gå ind og deltage i debatten og tage initiativer.

Må jeg så ikke sige til fru Elisabeth Arnold, som jeg ikke fik lejlighed til at svare før, at jeg ikke har talt om, at disse officielle råd og nævn alle sammen har groet i den socialdemokratiske have. Der er endda en hel del af dem, som vi også fra konservativ side har været med til at oprette i sin tid, men nu foretager vi altså en gennemgribende vurdering af tingene.

Og så bliver jeg også bedt om at redegøre, vist også af fru Elisabeth Arnold, for, hvorfor regeringen gerne vil oprette et miljøvurderingsråd. Jeg ved ikke, om formanden tillader, at vi går ind i en nærmere debat om den problemstilling på nuværende tidspunkt, men det gør vi, fordi vi finder, at der er behov lige præcis på det område for det. Det, at man sanerer råd og nævn, betyder ikke nødvendigvis, at man aldrig nogen sinde mere vil oprette nogen som helst råd og nævn i det her samfund, så langt er vi dog ikke gået.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Aage Frandsen som ordfører.

Aage Frandsen (SF):

Da SF's ordfører, fru Anne Bastrup, ikke kan være til stede, skal jeg fremføre vores synspunkter på hendes vegne.

Kl. 15.25

Det her råd er jo kommet til verden på en noget speciel måde i forhold til den måde, vi oftest arbejder på i Folketinget. Det er jo sådan, at den måde, vi arbejder på i Folketinget, hvor vi deler os efter anskuelser – og sådan har det været i de

over 200 år, vi har kendt noget parlament af lignende art som det her – er, at så placerer man sig også politisk efter anskuelser forstået på den måde, at en fløj måske ønsker noget og en anden fløj noget andet, og så stemmer man om det.

Men så sker det en gang imellem, at der går ligesom lidt saglighed i det, dybest set måske ved, at nogle mennesker, som er ordførere på et område, bliver enige med sig selv om, at uanset hvilken fløj man tilhører, så kan man egentlig godt se, at det her er da ikke sådan noget storpolitisk noget, det er da ikke sådan, som skattepolitik f.eks. kan være, at det er noget med at fordele penge fra nogen til nogen. Næ, her er et område, som vi ud fra nogle almenmenneskelige betragtninger må kunne blive enige om.

Og det er klart, at en regering altid vil være lidt bekymret for, at sådan noget kan ske, fordi en regering vil helst styre processen, og sådan er det, ligegyldigt hvilken regering det er. Og ikke bare en regering vil gøre det. I dag – og det har der været en tendens til i de senere år, men den er forstærket – er det jo selvfølgelig specielt Finansministeriet, der vil styre hele processen.

Men der var så nogle mennesker dengang, der fandt ud af – takket være nogle græsrodder ude i samfundet, der sagde, at her var noget, man skulle tage at gøre noget ved – at der var altså noget her, som vi virkelig kunne underbygge. Og så kom de med et projekt, som så efterhånden blev hele kredsen af retsordføreres projekt, og efterhånden endte det med at blive hele Folketingets projekt.

Den måde, man organiserede det på, det var i virkeligheden, at man tog det civile samfund og gav det en tilskyndelse, en indsprøjtning også af økonomisk art, til, at de blev organiseret på en eller anden måde. Og selvfølgelig er det ikke noget med, at man ikke kan organisere sig uden det dér råd, det kan man da stadig væk, men den måde, man tænkte på dengang, var virkelig tænkt ud fra, at her er noget, som vi i fællesskab kan blive enige om.

Nu har vi så den modsatte proces, at vi har en regering, der uanset det saglige indhold i det bare tager listen: Hvor mange råd er der? Vi skal have så og så mange. Jeg vil skønne, at man i Finansministeriet har sagt: I skal nå det og det antal, og måske har det været sådan, at i hvert ministeriums regi skal der være en procentdel, der falder væk. Og kan man ikke opnå det på den ene måde, så gør man det på den anden måde ved at tage lidt flere med. Og det er naturligvis en usaglig måde at gå frem på.

Derimod vil jeg godt understrege, at der er en masse af de andre råd, der foreslås nedlagt – jeg behøver ikke bare nævne Udetillægsnævnet, jeg kan også nævne andre områder, hvor man foreslår ting nedlagt, også noget, vi måske har været med til at lave i sin tid – hvor vi i dag siger: Jamen vi kan godt se, at det måske er fornuftigt at organisere det på en anden måde.

Derfor skal man selvfølgelig her gå til værks rent konkret, sagligt: Hvad synes man er godt og skidt i de her råd? Og vi synes, at det her råd og de mennesker, der stod bag det, de, der stadig væk er engageret i det, fik en god idé dengang, og derfor er det meget uklogt, at vi er ligeglade med det her og nu.

Derfor beklager vi meget, at regeringen bruger sit flertal, og uanset at man kan stille spørgsmålet – det gør i hvert fald Venstre – om der var tale om et forlig eller ej, så er det alligevel sådan en del af en kultur herinde, at når man har lavet noget i fællesskab, også selv om det ikke er et forlig, så snakker man også om i fællesskab, om vi eventuelt skulle ændre det. Eller der er nogle, der foreslår noget ændret, og så spørger man: Hvad siger I til det?

Det er en trist ting, den måde, som den nuværende regering arbejder på. Man har flertallet, man bruger det, man lytter ikke efter argumenter. Og en gang imellem skulle man altså sige til regeringen: Også en regering med et flertal kan tage fejl. Det, at man har flertal, betyder ikke, at man nødvendigvis altid har ret, og er der gode argumenter, så synes jeg, man skulle tage ved lære.

Som bekendt er det sådan, at den, der overvinder sig selv, er større end den, der indtager en stad. Det skulle regeringen tænke på. Jeg nævnte det for statsministeren forleden; det er, som om det ikke nytter noget. Men vi vil blive ved med at sige det hele tiden: Hvorfor tænker I jer ikke om? I foreslår en række ting, som kan være fornuftige konkret, men når der er noget, der helt konkret er ufornuftigt, hvorfor hører I så ikke efter, hvad mindretallet siger herinde, og hvad folk ude omkring, dem, der har forstand på det, siger?

Vi afviser selvfølgelig forslaget.

Elisabeth Arnold (RV):

Noget af det allerførste, man lærer som folketingsmedlem, er at tælle til 90. Hvis man kan samle 90 mandater for et hvilket som helst forslag, kan man få det vedtaget i Folketinget uan-

set forslaget indhold, medmindre det strider imod grundloven.

Kl. 15.30

Adoptionsrådet er et af de råd og nævn, der er blevet offer for sparekniven. Selv om det er meget beskedent, hvad der spares, så har der været en symbolpolitisk markering i at nå et eller andet antal råd og nævn, som skal nedlægges. Den berømte dødsliste skulle se fyldig ud, der skulle være råd og nævn og poster på hver eneste ministeriums liste, så man kunne vise, hvor potent og hvor fantastisk handlekraftig den nye regering er.

Vi beklager meget, at man nu har kunnet se, at tre partier: Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti, som for 2 år siden støttede oprettelsen af Adoptionsrådet, nu støtter dets nedlæggelse uden nogen som helst begrundelse. Det er så i orden. Det er symbolpolitik: Se hvor mange råd, vi kan nedlægge. Det er det, det handler om, og det gennemfører man nu.

Det Radikale Venstre afviser lovforslaget og beklager udviklingen.

Pernille Falcon (EL):

Adoptionsrådet blev nedsat for kun godt lidt over 1 år siden og har således knap haft tid til at komme i gang med sit langsigtede arbejde. Adoptionsrådet har bl.a. planlagt at komme med forslag til forskning på adoptionsområdet og forslag til tiltag vedrørende postadoptionsservice for at forebygge problemer senere i livet for de børn, der er blevet adopteret. Men alligevel vil regeringen nu nedlægge Adoptionsrådet alene med den begrundelse, at man ønsker at nedlægge råd og nævn.

Det fremgår, at der kun er tale om mindre besparelser som følge af nedlæggelsen af Adoptionsrådet, hvilket også følger af, at Adoptionsrådet ikke har noget selvstændigt budget af nævneværdigt omfang. Der er således alene tale om besparelser på kopiering, porto og kaffe i Civilretsdirektoratet.

Men hvis Civilretsdirektoratet også fremover skal inddrage de forskellige organisationer, der i dag sidder i Adoptionsrådet, og herunder sende dem kopier og papirer og holde møder med dem, hvor der bliver serveret kaffe, ja, så forsvinder besparelsen vel helt. Det kan således ikke være økonomiske hensyn, der får regeringen til at foreslå Adoptionsrådet nedlagt.

Ministeren henviser til, at Adoptionsrådets opgaver kan varetages af Civilretsdirektoratet, men Civilretsdirektoratet skal også tage sig af

regler for tilsyn på området, og der fremgår af forslaget intet om, at Civilretsdirektoratet fremover skal tage sig af de opgaver, som Adoptionsrådet har.

Vi kan derfor ikke se ministerens forslag som andet end led i regeringens generelle strategi med at fjerne råd og nævn, der kan give modspil, fagligt input og skabe debat på et kvalificeret grundlag. Og der er en tendens til, at det retter sig specielt mod områder, som handler om forebyggelse. Alt, hvad der kan forebygge sociale problemer, sygdomme, psykiske problemer, kriminalitet osv., skæres væk. Tilbage bliver symptombehandling i form af hårdere straffe og operationer. Det virker meget kortsynet og dumt, og det ønsker vi altså ikke at medvirke til.

Altså jeg ser det personligt som en meningscentralisering, man fra regeringens side forsøger at komme igennem med, og der er da meget, der tyder på, at man vil slippe godt af sted med det. Kunsten er jo altid for et flertal at lytte til fornuftige argumenter og ikke bare bruge magt. Men vi har da set andre steder, at automatisk kan flertal og magt godt have en skadelig virkning, hvis man nægter at lytte. Man kan bare tænke på Farum.

Jann Sjursen (KRF):

Nedlæggelse af Adoptionsrådet er et led i regeringens samlede politik for at reducere antallet af råd, nævn og puljer kraftigt.

Overordnet set synes vi fra Kristeligt Folkepartis side, det er fornuftigt af regeringen at sætte et arbejde i gang, hvor man ser generelt på antallet af råd, nævn og puljer, vurderer deres nytte i dag, om de lever op til de ting, der i sin tid gjorde, at man sætte de pågældende ting i værk.

Men det er en sund øvelse, som efter Kristeligt Folkepartis opfattelse også på en række områder er gået for vidt. Og et af de områder er i forhold til Adoptionsrådet, som regeringen nu foreslår nedlagt. Vi mener, at Adoptionsrådet politisk set indgik i nogle meget fine forhandlinger, som der har været redegjort for flere gange under debatten her i dag, og som jeg ikke skal komme ind på nu, og at regeringen og flertallet i Folketinget i virkeligheden tramper på den fine tradition, der er her i Folketinget for at opnå forståelse også omkring svær lovgivning, sådan som det var tilfældet på adoptionsområdet i sin tid. Det er den ene ting, men en ting, som er vigtig nok sådan set.

Den anden er, at Adoptionsrådet rent faktisk har igangsat en række aktiviteter, som er ganske vigtige set med Kristeligt Folkepartis øjne. Det gælder ikke mindst på forskningsområdet, hvor Danmark halter langt bagefter også i forhold til vores nabolande. Og uanset at de initiativer, som Adoptionsrådet har taget eller er på vej med, vil kunne tages af andre, også offentlige myndigheder, så har vi ufattelig svært ved at se, hvorfor man ikke skal lade disse initiativer og disse tanker gå videre lige netop i Adoptionsrådet, der har haft så kort en virketid.

Vi kan ikke konkludere andet, end at også Adoptionsrådet skal lade livet på trods af det, vi vil anse for almindelig sund fornuft, og at det må det, fordi det er blevet et mål i sig selv for regeringen at nedlægge så mange råd og nævn og puljer så hurtigt som overhovedet muligt.

Det er ikke et mål i sig selv for Kristeligt Folkeparti. Det er et mål til stadighed at vurdere og også somme tider foretage en samlet vurdering, som regeringen gjorde det, om antallet af råd, nævn og puljer nu er det rigtige, og om det er de rigtige råd, nævn og puljer, vi har. Men når det gælder Adoptionsrådet, melder vi helt klart fra. Vi vil ikke medvirke til, at det råd bliver nedlagt.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Meget af debatten i dag har været en debat, der har handlet om oprettelse, om bevarelse eller om nedlæggelse af forskellige råd.

Jeg synes, at meget af debatten desværre har haft sådan et meget formæssigt indhold, hvor det har været væsentligt at diskutere, hvorvidt rådet skulle være der eller ikke være dér, og hvad dets forhistorien var.

Hvad jeg synes er langt mere interessant, og hvad folk, som har problemer omkring adoption, nok mener er mere interessant, er også at tale om de konkrete problemer og de konkrete sager. Jeg vil derfor i mine besvarelser til ordførerne her, hvor vi behandler lovforslaget om nedlæggelse af Adoptionsrådet, prøve at komme lidt ind på, hvordan vi fra regeringens side finder, at de opgaver, som vi mener er væsentlige, i fremtiden kan blive varetaget på en tilstrækkelig fornuftig måde.

Men jeg vil godt indlede med at sige, fordi der var flere ordførere, der var nærmest inde på, at det nok ikke er en blomst, der er groet i justitsministerens have, det her med, at Adoptionsrådet skal nedlægges, at vi har altså helt klart fundet, at der var basis for at nedlægge Adoptionsrådet. Og det har vi først og fremmest

vrideret ud fra, at vi faktisk mener, at de opgaver, som Adoptionsrådet sidder med, kan blive varetaget navnlig af Adoptionsnævnet, men også af Civilretsdirektoratet.

Jeg kan i den forbindelse også nævne over for fru Pernille Facon, at der i lovforslaget på side 3 rent faktisk er en hel passus, der handler om den vægt, vi lægger på Civilretsdirektoratet i den forbindelse. Så det er ikke noget med, at Civilretsdirektoratet ikke vil eller ikke skal inddrages.

Men der er nogle områder, og der er flere af ordførerne, der har været inde på det, bl.a. har vi også fået nogle henvendelser, som påkalder sig opmærksomheden. Det drejer sig bl.a. om post-adoptionsservice-området og om dansk forskning på adoptionsområdet.

For så vidt angår debatten omkring post-adoptionsservice, så finder jeg faktisk, at den debat kan vi altså godt tage i forhold til de relevante myndigheder og i forhold til organisationerne og i en direkte dialog.

Der er ikke nogen grund til, at debatten nødvendigvis skal foregå inden for rådets fire vægge, den må vi prøve at finde mulighed for, men det er en tilkendegivelse fra min side af, at den dialog naturligvis skal fortsætte.

Det samme gælder omkring adoptionsforskningen. Jeg skal måske også lige her fremhæve, at det jo ikke har været rådets opgave bl.a. at yde økonomisk støtte til forskningen, men jeg erkender, at der er behov for at indsamle, bearbejde og viderefremidle viden på det her område.

Men mange af de her opgaver er jo i dag henlagt til Adoptionsnævnet. Derfor mener jeg faktisk, at hvis vi skal være fremadrettede i det her – og jeg går ud fra, at det, mange af de ordførere, der har været meget kritiske omkring nedlæggelse af rådet, reelt er interesseret i, er, at et godt stykke arbejde fortsætter, og at der er fokus på det – så bliver der altså behov for at sikre, at det fortsætter. Og Adoptionsnævnet er altså stedet, hvor man indtil videre har bearbejdet, indsamlet og viderefremidlet den her viden. Sådan vil det også være fremover, og her har alle aktører altså en mulighed for at rejse spørgsmål om behovet for viden på adoptionsområdet.

Kl. 15.40

Så er der nogle, der har været inde på, at det er vigtigt, at der er den her dialog mellem myndigheder, organisationer og privatpersoner. Og jeg må jo altså over for ordførerne i dag, der har brugt det som et selvstændigt argument, sige:

Jo, altså Adoptionsrådet har nogle aktører, der sidder i Adoptionsrådet, men der er måske mange andre mennesker, som også gerne vil deltage i denne her debat, og de har præcis de samme muligheder, som de havde tidligere. Det er jo ikke alle, der sidder i Adoptionsrådet, det er repræsentanter for myndigheder og organisationer osv., og privatpersoners muligheder bliver jo ikke forringede ved, at vi nedlægger Adoptionsrådet.

Men som sagt synes jeg også, at det er væsentligt over for ordførerne i dag at få understreget, at vi i dag har Adoptionsnævnet, og nævnet kan i forbindelse med behandlingen af andre sager end klagesager rent faktisk indkalde personer, som må antages at have en særlig indsigt eller interesse i de spørgsmål, der behandles af nævnet. Det kan være nævnets opgave omkring videnindsamling osv.

Derfor mener jeg faktisk, at der er grundlag for at sige, at de opgaver, som delvis har været nogle, Adoptionsrådet har beskæftiget sig med, i fremtiden sagtens kan varetages af Adoptionsnævnet og af Civilretsdirektoratet og så naturligvis også blomstre ved, at der er en fuld offentlig debat.

Derfor fastholder regeringen, at vi nedlægger Adoptionsrådet, som vi ikke mener der behov for længere. Men igen vil jeg godt understrege, at det er ikke altså noget med, at man forsøger at lægge en debat død. Tværtimod mener vi, at der er andre fora, som er fuldt ud tilstrækkelige til at videreføre denne her debat.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg synes, at det er lidt urimeligt, når vi hører ministeren sige, at i debatten her i dag er indholdet blevet væk, men at det har været en debat om, hvorfor man oprettede Adoptionsrådet, om tiden forud for, at man oprettede Adoptionsrådet, og hvorfor det skulle nedlægges.

Jeg mener faktisk, at den debat, der har været her i dag, i meget høj grad har drejet sig om, hvad det rent faktisk var, Adoptionsrådet var tænkt at skulle lave, og hvordan får vi sikret – det er i hvert fald det, jeg gentagne gange har sat spørgsmålstegn ved – at de opgaver, som vi har ønsket skulle ligge i Adoptionsrådet, og som alle partier i Folketinget var enige i skulle ligge i Adoptionsrådet, stadig væk bliver opretholdt.

Så siger ministeren, at Civilretsdirektoratet kan overtage det her arbejde. Og ikke et ondt ord om Civilretsdirektoratet, sådan var det jo

netop tidligere. Det var netop det, der var muligheden, og det var netop i erkendelse af, at vi ikke syntes, det gik godt nok, at man ikke syntes udefra, at det her gik godt nok, at vi alle sammen sad og følte, at der var et behov for at få et uvildigt organ, som sideordnet med nævnet var i stand til netop at sørge for, at der kom det her med.

Jeg vil stadig væk godt stille det spørgsmål: Hvordan får vi brugergrupper og fagfolk med? Det er vel ikke irrelevant at få netop dem med i det her arbejde. Hvordan har ministeren tænkt sig, at de skal have muligheden for fremover også at komme til orde, og ikke kun ved at blive inviteret til en tår kaffe en gang imellem, men i et kontinuerligt arbejde?

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg tror, fru Lissa Mathiasen vil opdage, hvis fru Lissa Mathiasen efter debatten i dag går tilbage og ser på, hvordan diskussionen har kørt frem og tilbage her i Folketingssalen under førstebehandling af det her lovforslag, at det desværre har været en debat, der har handlet meget om form.

Jeg synes, det er meget, meget lidt, der har handlet om Adoptionsrådets rent faktiske arbejde, og om, hvor det er, der fremover vil kunne opstå problemer, såfremt man ikke har en sikkerhed for, at der er andre myndigheder eller andre organer, der har fokus på det, som Adoptionsrådet har arbejdet med. Det bliver jeg nødt til at fastholde over for fru Lissa Mathiasen, men vi kan have en forskellig opfattelse af debatten.

Om det andet spørgsmål vil jeg sige: Jamen jeg synes, at vi under udvalgsbehandlingen må prøve at få klarlagt nogle af de ting, som fru Lissa Mathiasen har været inde på. Men i den forbindelse vil jeg da godt sige, at det her med, at man ikke inddrager organisationer, synes jeg er en mærkelig mistænkeliggørelse på en eller anden måde af de forskellige parter, som i dag er optaget af det her spørgsmål. Jeg er da helt overbevist om, at de relevante myndigheder, Adoptionsnævnet, i det omfang det handler om at bearbejde informationer, indhente viden, etablere forskning, naturligvis spørger de steder, hvor der er viden. Alt andet ville da være højst besynderligt.

Kl. 15.45

Så jeg synes, det lidt er sådan en diskussion, hvor man råber »ulven kommer« og ikke har tillid til, at de organer, vi har nedsat, og som i dag bruger kræfter og rent faktisk også har ansvar

på det her område, ikke kan varetage denne her opgave fremover. Det bliver jeg nødt til at sige. Selv om jeg synes, fru Lissa Mathiasen har talt meget pænt under hele debatten i dag og ikke har haft en skinger tone, så synes jeg ikke, det er rimeligt, at man afslutter her med ligesom at sætte spørgsmålstejn ved, om Adoptionsnævnet og Civilretsdirektoratet har en reel interesse for at udføre et godt og et grundigt stykke arbejde, for det er jeg ret overbevist om at de har.

Men såfremt fru Lissa Mathiasen ønsker det, synes jeg, det rigtige er, at vi under udvalgsbehandlingen må sætte spørgsmålstejn ved, hvad det er for opgaver, fru Lissa Mathiasen ikke finder at Civilretsdirektoratet og Adoptionsnævnet er i stand til at varetage, men som alene Adoptionsrådet og dets medlemmer vil være de rigtige til at varetage, og så må vi finde en besvarelse af de spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg sagde jo netop før, at det her var ikke en kritik af Civilretsdirektoratet, det var ikke en kritik af Adoptionsnævnet, men vi havde bare forud for lovens vedtagelse en erfaring, der må sige os, at det her arbejde var altså ikke sket, og det var grunden til, at man rent faktisk ønskede at oprette rådet med det indhold, som vi så også gav det.

Men jeg synes egentlig, at det havde været naturligt også, om vi fra ministeren så fik en god forklaring på, hvorfor man egentlig mente, at det var rigtigt også dengang at oprette rådet. Det har vi så ikke fået i dag.

Men jeg vil godt sige, at noget af det, der måske ærgrer mig mest af alt, er stadig væk, at det arbejde, som var kommet godt i gang i rådet, hermed bliver smadret. Men der er også en anden ting, der ærgrer mig, og den ærgrer mig ufatteligt meget. Vi har her i Folketinget haft en tradition for på visse områder i Retsudvalgets regi at være gode til at lægge partipolitikken til side. Vi har gjort det omkring forældremyndighed; vi har gjort det omkring adoption; vi har faktisk været gode til at sige: Vi bliver ved, til vi har noget, som vi i fællesskab står sammen om. Her skal vi ikke have nogle forskellige politiske diskussioner om det.

Det ærgrer mig, at vi skal have det ind her. Jeg synes, det har været så flot, og det har været en styrke i forhold til de ting, vi har lavet, og set i forhold til det her ærgrer jeg mig altså også i

forhold til det indhold, der ligger i Adoptionsrådet.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

16) Første behandling af lovforslag nr. L 92: Forslag til lov om beskatning af rederivirksomhed. (Tonnageskatteloven).

Af skatteministeren (Svend Erik Hovmand). (Fremsat 6/2 2002).

Sammen med denne sag foretoges:

17) Første behandling af lovforslag nr. L 93: Forslag til lov om ændring af afskrivningsloven. (Ændringer som følge af tonnageskatteloven).

Af skatteministeren (Svend Erik Hovmand). (Fremsat 6/2 2002).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Sven Buhrkall (V):

L 92 drejer sig om indførelse af tonnagebeskatning, og jeg vil indlede med at sige, at Venstre lægger vægt på, at vi kan fastholde og udbygge den kompetence, som Danmark historisk har haft på rederisiden. Vi lægger også vægt på, at nyerhvervet tonnage kan placeres i Danmark under dansk flag og ikke under udenlandsk flag.

Med gennemførelse af tonnageskatteordningen kan vi medvirke til, at danske rederier får en international konkurrenceevne, og at de kan fastholde deres position på verdensmarkedet. Det kan de gøre til gavn for det danske samfund, og den form for konkurrencevilkår lægger vi megen vægt på i Venstre.

Så vil jeg sige, at der er tale om et afbalanceret forslag, hvor der tages højde for de forskellige vilkår, som den internationale skibsfart fungerer under, nemlig en udpræget globalisering, en hård konkurrence og et meget mobilt kapitalapparat. Det er de faktiske forhold, som vi må forholde os til, og som vi også må agere ud fra.

Kl. 15.50

Velgennemtænkte hensyn til et særligt erhverv skal derfor ses i forhold til de konsekvenser, som kunne opstå, såfremt ordningen ikke gennemføres. Med vedtagelsen af lovforslaget får danske rederier de samme vilkår som de øvrige europæiske søfartsnationer, da ordningen allerede er indført i flere lande, og derfor får de samme muligheder for at drage fordel af den stigende globale transportefterspørgsel.

Det er endvidere et positivt element ved, at investeringer i nye skibe – under forudsætning af at tonnageskatteordningen bliver indført – i højere grad vil blive påvirket af driftsøkonomiske forhold og i mindre omfang blive fastlagt ud fra skattemæssige overvejelser. Det vil indebære en større stabilitet i de sektorer, som etablerer og beskæftiger sig med nybygning af skibe.

Endelig er det Venstres opfattelse, at ordningen sikrer den nødvendige fleksibilitet, uden at der skabes grundlag for en uønsket »shopping« mellem ordningerne. Der sikres bl.a. gennem overgangsordninger mulighed for virksomhedsomdannelse, valgfrihed samt bestemmelser om bindingsperiodens varighed.

Med disse bemærkninger kan Venstre anbefale forslagene.

Jacob Buksti (S):

Socialdemokratiet finder det principielt betænkeligt at indføre særlige skatteordninger for enkelte erhverv. Men på grund af den specielle og meget stærke internationale konkurrence, dansk skibsfart står i, var vi allerede under den tidligere regering i færd med at forberede en tonnageskatningsordning i lighed med den, der er indført i en lang række andre lande.

Vi førte således langvarige forhandlinger med rederierne om indførelse af en sådan ordning, men således, at hvis man forlader Danmark som rederivirksomhed, så må man naturligvis betale de udskudte skatter. Man skal ikke ligefrem præmiere udflagning til udlandet. Det drejer sig jo om at fastholde og udvikle dansk skibsfart. Målet er altså at sikre danske rederiers internationale konkurrenceevne og fastholde